

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 455

гр. Благоевград, 12.09.2022 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в закрито заседание на дванадесети септември
през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Андонова

Членове: Росица Бункова
Маргарита Алексиева

като разгледа докладваното от Росица Бункова Въззивно частно наказателно
дело № 20221200600708 по описа за 2022 година

Пред Окръжният съд производството по делото е образувано по частния протест на
прокурор от ТО гр.П., при Районна прокуратура Благоевград и е за проверка на определение
№ 260 от 23.08.2022 год., постановено по чнд № 561/2022 год. по описа на РС П..

С цитираното определение районният съд е оставил без уважение искането на
представителя на Районна прокуратура Благоевград, ТО П. за налагането на обезпечителна
мярка „запор“, върху влекач „Волво ФМ 12420“, с рег.№ ***, собственост на „Р.ю.“ ООД
гр.Благоевград.

Недоволен от така постановеното определение останал прокурора, който в частния си
протест твърди, че атакуваното определение е неправилно и незаконосъобразно и в
противоречие със събраните по ДП доказателства. Прокурорът е изложил доводи, че
неправилно решаващият съд е приложил ТР №2 от 11.10.2012 год. на ОСНК на ВКС. Твърди
в частният си протест, че досъдебното производство е образувано за разследване на
престъпление по чл.240а, ал.1 от НК, макар и от доказателствата да се установява, че се
касае за престъпление по чл.240а, ал.3 т.2 и т.3 във вр. с ал.1 от НК, като намира, че от
показанията на разпитаните свидетели се установява, че добиването на подземните
богатства – инертни материали е извършвано от работници на „Р.ю.“ ООД и „А.С.“ ЕООД,
който били изпратени в поречието на река Струма от своите началници. Макар и да изразява
несъгласие с изводите на решаващия съд да откаже да уважи искането за обезпечаване,
прокурора се мотивира само с това, че се касае за престъпление, което предвижда и
конфискуване на превозното средство, послужило за превозването или пренасянето на
предмета на престъплението, поради което и съгласно ТР №2 от 11.10.2012 год. на ОСНК на
ВКС, обезпечение може да се допусне и без по досъдебното производство да има
привлечено обвиняемо лице /каквто е и настоящия казус/. Счита, че обезпечението е
различно от конфискацията, поради което и РС неправилно се е позовал на решение на СЕС
от 14.01.2021 год. по дело С-393/19. Представителят на прокуратурата предлага въззивния
съд да отмени атакуваното определение като неправилно и да постанови ново такова, с което
да допусне исканото обезпечение.

Частният протест е депозиран в срока за протестиране и обжалване и от лице с правна
легитимация да стори това, поради което е и допустим за разглеждане, като въззивната
инстанция намира, че е неоснователен по следните съображения:

ДП № 314- ЗМ- 272 от 2022 год. по описа на РУП П. е образувано на 09.08.2022 год., в

хипотезата на чл.212 от НПК, за престъпление по чл.240а, ал.1 от НК, за това, че на 08.08.2022 год.в землището на с.Г.Т., общ. П., в района на речното легло на река „Мелнишка“ е извършен добив на подземни богатства- инертни материали- пясък, без предоставена концесия. От доказателствата по делото се установява, че инертните материали са добивани от работници на „Р.ю.“ ООД и „А.С.“ ЕООД, като в изкопа разследващите установили пътни превозни средства, които приобщили като веществени доказателства, измежду които и влекач „Волво ФМ 12420“, с рег.№ ***, собственост на „Р.ю.“ ООД гр.Благоевград. Поради това и в предвид на престъплението, което се разследва, в хода на ДП прокурорът е поискал от РС П., налагане на обезпечителна мярка по реда на чл.72 от НПК- заповор върху посоченото превозно средство.

Обвиняем/и лице/а в хода на ДП не са привлечени.

С оглед на така установеното във фактическо отношение и въззивния съд намира, че искането на прокурора за налагане на исканата обезпечителна мярка е неоснователно, като споделя и доводите на решаващия съд, а намира и в тази насока и допълнителни такива. На първо място, настоящият състав счита, че правилно РС П. се е позовал на точка втора от ТР №2 от 11.10.2012 год. на ОСНК на ВКС, съгласно което е „необходимо във всички случаи собственикът на имуществото, по отношение на което прокурорът е направил искане за налагане на обезпечителни мерки да е привлечен в качеството на обвиняем за престъпление, за което е предвидено наказание глоба и /или конфискация“. Това е така, тъй като се касае за вид процесуална принуда, която ограничава възможността собственика на веща да разполага свободно с нея. В този смисъл и въззивния съд не може да се съгласи с твърдението в частния протест, че „...Не се нарушават правата на собственика на превозното средство, а единствено се ограничава възможността му да го продава...“. Няма спор, нито в практиката, нито в теорията, че налагането на обезпечителна мярка е свързано с ограничаване на правата на собственика, вкл. и правото му да го продава, но не само то, поради което и се нарушава принципа за неприкосновеност на частната собственост, закрепен в основния закон. Цитираното ТР е предвидило възможност за изключение от изискването за наличие на обвиняемо лице към момента на преценка на искането за налагане на обезпечителна мярка и това са случаите, при които норми от особената и /или общата част на НК предвиждат отнемане в полза на Държавата на вещи, послужили за извършване на престъпление / както е и конкретната норма/. Именно на това изключение се позовава и представителя на държавното обвинение. Този му довод също не се споделя от въззивния съд, тъй като след това тълкувателно решение, Конституционния съд на РБ с решение № 12 от 30.09.2021 год. по к.д. №10/2021 год. е обявил за противоконституционни разпоредбите на чл.234г, ал.3 в частта „независимо чия собственост е“; на чл.242,ал.8 от НК в частта „и когато не е собственост на дееца“, на чл.280, ал.4 в частта „или му е предоставено доброволно“ и на чл.281ал.3 от НКв частта „или му е предоставено доброволно“. Действително в това решение на конституционния съд не се е произнесъл за нормата на чл.240а, ал.7 от НК, но следва да се посочи, че той не е бил сезиран с такова искане. Така обявените за противоконституционни норми –напр. тази на чл.242,ал.8 от НК- има идентично съдържание с нормата на чл.240а, ал.7 от НК, поради което и според настоящия състав няма пречка да се приложат същите съображения. Основното съображение на КС е това, че третите лица /извън обвиняемите, а такова няма/ , собственици на превозните средства, следва да разполагат с ефективни правни средства да защитят правата си в наказателното производство, в което са им засегнати. В конкретния случай действително от доказателствата се установява, че работници на посочените по-горе търговски дружества са извършвали изкопните работи на инертните материали, но обвиняемо лице не е привлечено, едното от дружествата е ООД и има двама управители, разпитаните свидетели сочат други лица, които са им давали нарежданията, а веща, която се иска да бъде заповорана е на ООД. В този смисъл са и съображенията на Директива 2014/42/ЕС от 03.04.2014 год. за обезпечаване и конфискация на средства и облаги от престъпна дейност в ЕС и на разпоредби от РР 2001/500/ПВР на Съвета и РР 2005/2012/ПВР на съвета, във вр. с чл.17, пар.1 и чл.47 от Хартата на основните права на ЕС.

С оглед на изложеното, настоящият състав намира атакуваното определение за правилно и законосъобразно, поради което и следва да се потвърди.

Водим от гореизложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 260 от 23.08.2022 год., постановено по чнд № 561/2022 год. по описа на РС П..

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____